ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΛΕΟΝ ΜΑΡΤΕΝ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Ὁ Παῦλος Ντυπὸν ἀνώτερος ὑπάλληλος σὲ κάποια ἑταιρεία εἶχε ἀρχὲς καὶ πεποιθήσεις ποὺ προσαρμοζόντουσαν ἐντελῶς μὲ τὸν χαρακτῆρα του. Ντυμένος ἄμεμπτα, χωρὶς φαντασιοπληξίες, μέτριος καὶ στὴν ἐξωτερική του ἐμφάνισι καὶ στὸν χαρακτῆρα του, δὲν εἶχε τίποτε, μὰ ἀπολύτως τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ ἐπάνω του, ἐκτὸς τῆς μεθοδικότητός του, ἡ ὁποία ἔφθανε μέχρι σχολαστικότητος. Δὲν παραδεχόταν τὴν ὕπαρξι τύχης, φρονοῦσε ὅτι τὸ καθετὶ τὸ κανονιζει κανεὶς μόνος στὴ ζωή του.

Ἡ μέρες του ἐκυλοῦσαν ὅμοιες ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη, σὰν νὰ εἶχε ὑπ' ὄψιν του κανένα προγραμμα, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο κανόνιζε τὰ τῆς ζωῆς του, ἡ τακτικότης του δὲ αὐτή, ἡ σχεδὸν χρονομετρική του ἀκρίβεια, εἶχαν γίνει παροιμιώδεις στοὺς φίλους του. Μὲ μιὰ λέξι ὁ Παῦλος Ντυπὸν δὲν ἦταν ἥρως μυθιστορηματικός. Ἦταν ὁ πιὸ κοινὸς καὶ πιὸ κανονικὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἄνθρωπος μηχανή. Ἄνθρωπος ρολόϊ. Μονότονος φρικτά. Τακτικὸς μέχρι ἀηδίας !..

Καὶ στὴν οἰκογενειακὴ καὶ στὴν αἰσθηματική του ζωὴ ἀκόμη ἀκολουθοῦσε τὴν ἰδία μαθηματικὴ ἀκρίβεια ὅπως καὶ στὴ δουλειά του. Ὁ γάμος του δὲν εἶχε τιποτε τὸ ἀπροσδόκητο, τίποτε τὸ ἔκτακτο. Ἐτῆρε τὴν γυναίκα ποὺ ἀπὸ χρόνια πολλὰ τοῦ προώριζαν οἱ γονεῖς του, μιὰ γυναίκα τῆς ὁποίας ἡ περιουσία καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις ἦταν σύμφωνες μὲ τὶς ἀπαιτήσεις του. Εἶχε κάνει δηλαδὴ γάμο ἀπολύτως σύμφωνο με τὶς ἀστικὲς ἀντιλήψεις του.

Εἰς ἐπίμετρον ἡ γυναίκα του ἦταν ἀρκετὰ νόστιμη, ἔξυπνη, ἀλλὰ καὶ μετριόφρων. Περιοριζῶταν εὐχαρίστως στην τύχη της, ἱκανοποιημένη ἀπὸ ὅτι τῆς εἶχε προσφέρει ἡ ζωή. Δὲν ζητοῦσε ἀπὸ τὸ μέλλον πράγματα ἀδύνατα. Δὲν εἶχε ὄνειρα. Ὁ Παῦλος ἦταν γι' αὐτὴ καλὸς σύζυγος, τρυφερὸς καὶ στοργικὸς, καθόλου δὲ, μα καθόλου ὑπερβολικὸς στὰ αἰσθήματά του. Ἱκανοποιοῦσε τὶς ἐπιθυμίες τῆς γυναικός του, ὅσες τοὐλάχιστον δὲν ὑπερέβαιναν τὰ ὅρια τῆς κανονικότητος, καὶ εἶχε καθορίσει ἐκ τῶν προτέρων τὶς ὧρες ποὺ ἀφιέρωνε στὶς ἀπολαύσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ του βίου.

Ἦταν ἀκριβὴς στὴν οἰκιακὴ ζωή του ὅσο καὶ στὴν δουλειά του. Τρία χρόνια τώρα ποὺ ἦσαν παντρεμμένοι δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ποτὲ ἡ γυναίκα του ν' ἀργήσῃ εἴτε κατα τὴν ἀναχώρηση του ἀπὸ τὸ σπίτι, εἴτε κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς του. Ὅταν τὸ ἐκκρεμὲς χτυποῦσε μεσημέρι καὶ ὅταν πάλι χτυποῦσε ἑφτὰ τὸ βράδυ, ὁ Παῦλος ἄνοιγε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του κ' ἔμπαινε μέσα, ὁ ἴδιος κι' ἀπαράλλαχτος πάντα, οὔτε δύσθυμος, οὔτε μὲ ὑπερβολικὴ διάθεσι.

Καὶ ὅμως ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ ἐκκρεμὲς εἶχε χτυπήσει ἑφτὰ χωρις ἡ Μαργαρίτα, ἡ γυναίκα του, ν' ἀκούσῃ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας τοῦ διαδρόμου.

— Μπᾶ ! Παράξενο πρᾶγμα ! σκέφθηκε.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀνησυχήσῃ καθόλου ἐξηκολούθησε ἤρεμα - ἤρεμα τὸ κέντημά της.

Ὅταν ὅμως τὸ ἐκκρεμὲς χτύπησε ἑφτὰ καὶ τέταρτο, ἄρχισε νὰ παραξενεύεται

— Καὶ ὅμως... σκέφτοταν. Εἶνε ἡ πρώτη φορά, ποὺ συμβαίνει αὐτό ! Ἦταν τακτικὸς πάντα...

Στὶς ἑπτάμισυ ἡ ὑπηρέτρια πῆγε νὰ ρωτήσῃ τὴν κυρία Μαργαρίττα. Δὲν ἐγύρισε ὁ κύριος ἀκόμη ;

Ἡ φράσις αὐτὴ ἐτρόμαξε τὴν ὑπηρέτρια. Δὲν εἶχε γυρίσει ὁ κύριος ; Αὐτός : Τὸ χρονόμετρο ; Ὁ τόσο τακτικὸς πάντα ; Μεγάλε Θεέ !... Μὰ καὶ ἡ Μαργαρίτα ἀνησυχοῦσε τώρα. Ἀνυπομονοῦσε τρομερά !... Ἐν τούτοις προσπαθοῦσε νὰ καθησυχάσῃ μόνη της τὸν ἑαυτό της.

— Ἴσως, ἔλεγε, θ' ἄργησε στό γραφεῖο του... Θὰ τοῦ ἔτυχε καμμία ἔκτακτη δουλειὰ κ' ἔμεινε ἔξω περισσότερο....

Μὰ αὐτὰ ὅλα ἦσαν δικαιολογίες νὰ γελάῃ τὸν ἑαυτό της. Σκέφθηκε ὅτι ἐπὶ τρία χρόνια ποὺ ἦσαν παντρεμμένοι ποτὲ τοῦ Παύλου δὲν τοῦ εἶχαν τύχει ἔκτακτες δουλειές, ποὺ νὰ τὸν καθυστερήσουν ἔσω καὶ ἕνα λεπτὸ ἀπ' τὸ τακτικό του δρομολόγιο. Ἡ σκέψεις αὐτὲς τὴν τάραξαν καὶ φώναξε ἀνήσυχη :

— Θεέ μου !... Μήπως τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα ;

Ἦταν ἀνάστατη. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Ἐγύριζε ἄνω-κάτω στὴν κάμαρη, κάθε τόσο πετιῶταν στὸ παράθυρο. Ἔννοιωθε ἕνα τρομερὸ ἐκνευρισμό... Ὅλα τῆς ἔφταιγαν, καὶ πρὸ πάντων ἡ πόρτα ποὺ δὲν ἄνοιγε... ὁ δρόμος ποὺ δὲν τῆς ἔφερνε τὸν ἄνδρα της... τὸ ἐκκρεμὲς ποὺ ἔδειχνε τὸ πέρασμα τῆς ὥρας καὶ δυνάμωνε τὴν ἀνησυχία της !

Τέλος λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὶς ὀχτὼ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε ὁ Παῦλος. Ἡ Μαργαρίτα ὥρμησε ἐπάνω του λαχταρισμένη :

— Ἤρθες, ἐπὶ τέλους ! τοῦ φώναξε.

Τὸν ἀγκάλιασε κατόπιν μὲ πάθος,ὅπως ποτὲ ὡς τότε δὲν τὸν εἶχε ἀγκαλιάσει,μὰ ἐκεῖνος μόνο ποὺ δὲν τὴν ἔσπρωξε.Ἀπαλλάχθηκε ἀπότομα ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμά της, καὶ ἐπέταξε ὁρμητικὰ τὸ καπέλλο του ἐπάνω σ' ἕνα ἔπιπλο, πρᾶγμα ποὺ ἐκ μέρους του ἦταν τεράστιο, καταπληκτικό. Ἡ Μαργαρίτα κατάλαβε ὅτι ἦταν λίγο συγχισμένος καὶ στενοχωρημένος καὶ σιωποῦσε...

— Εἶμαι ἔξω φρενῶν ! τῆς εἶπε τέλος. Ἐρχόμουν μὲ τὸ λεωφορεῖο, ὅταν σὲ μιὰ γωνία τοῦ δρόμου συγκρούσθηκε μ' ἕνα ἁμάξι ! Ἐδέησε νὰ πάω μάρτυρας στὴν ἀστυνομία. Ἕνας πολίτης, βλέπεις, δὲν πρέπει νὰ ἀρνῆται ποτὲ στὰς ἀρχάς... Ἐκεῖ ποὺ ἔκανα τὴν κατάθεσί μου, κάποιος ἄγνωστος ἄρχισε νὰ μὲ βρίζῃ. Ἦταν ὁ ἁμαξᾶς. Θέλησε νὰ μὲ διαψεύσῃ. Λίγο ἀκόμη καὶ θἀρχόμουν στὰ χέρια μαζύ του. Εὐτυχῶς...

— Ὦ ! ἀγαπημένε μου ! Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη ! φώναξε ἀπότομα ἡ γυναῖκα του.

Ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταξε σαστισμένος.

— Μά...

— Ὄχι, ὄχι, σὲ παρακαλῶ... Μὴ δικαιολογῆσαι... Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη !...

Ὁ Παῦλος ἔμενε κατάπληκτος μπρὸς στὴν ἔκρηξι αὐτὴ τῆς τρυφερότητος τῆς γυναίκας του. Τὴν κύτταξε σαστισμένος. Μὰ ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀρχίσει νὰ γελάῃ δυνατά, χαρούμενα.

— Ἂν ἤξερες πόσο σοῦ πάει αὐτό ! τοῦ εἶπε τέλος.

— Ποιό ;

— Νὰ αὐτό... ποὺ ἄργησες... ποὺ εἶσαι θυμωμένος !

Ἐκεῖνος νόμισε πὼς τὸν κορόϊδευσε καὶ ἐπῆρε ὕφος αὐστηρό, ἕτοιμος νὰ ὑπερασπίσῃ μὲ αὐτὸ τὴν ἀξιοπρέπειά του.

— Κοροϊδεύεις μὲ μένα ; τῆς φώναξε.

— Τί λὲς ἀγάπη μου ; Τί λὲς ἀγαπημένε μου ; Νὰ σὲ κοροϊδέψω ; Ἐσένα ; Καὶ μάλιστα σήμερα ;... Σήμερα ποὺ ἄργησες ;... Ποὺ εἶσαι ἔτσι φουρκισμένος ;... Ἀγαπημένε μου ! Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν ; Σήμερα εἶσαι ἀλλοιώτικος !.. Εἶσαι ἐξαιρετικός, θαυμαστός ! Δὲν εἶσαι πιὰ ὁ ἄνθρωπος τον ὁποῖο περιμένω νὰ γυρίσῃ τὴν ὡρισμένη πάντα ὥρα, μὲ τὸ ἴδιο πάντα ὕφος, μὲ τὴν γραβάτα σου πάντοτε ἄμεμπτα δεμένη, μὲ τα μαλλιά σου κανονικὰ χτενισμένα, μὲ τὸ ἄμεμπτο κολλάρο σου...Σήμερα φαίνεσαι σὰ νὰ εἶσαι...ἄλλος ἄνθρωπος ! Μὲ ἔκανες νὰ σὲ περιμένω, ν' ἀνησυχήσω... Σοῦ συνέβη κάτι τὸ ἔκτακτο... κάτι τὸ ἀπροσδόκητο στὴ ζωή σου, ποὺ δὲν τὸ εἶχες ὑπολογίσει, ποὺ δὲν τὸ εἶχες κανονίσει μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια. Μὴ μὲ κυττάζῃς ἔτσι. Ἕως τώρα δὲν μὲ εἶχες κανει νὰ στενοχωρηθῶ, νὰ ἀνησυχήσω. Δὲν μὲ στενοχώρησες ποτέ... Ἀ ! Δὲν ξερεις τί εἶνε ἡ στενοχώρια, ἡ ἀναμονή, ἡ ἀγωνία, ὅταν τὸ τέλος τους εἶνε χαρούμενο, εὐτυχισμένο. Γέλασε, λίγο. Μὰ γέλασε λοιπόν ! Ἂν ἤξερες πόσο μοῦ ἀρέσεις αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ τὸ κατσουφιασμένο σου ὕφος, μὲ τὰ ἀνασταταμένα μαλλιά σου ! Στάσου ἀγαπημένε μου... Στάσου νὰ σὲ φιλήσω ! Σοῦ ἀξίζει ἕνα φιλὶ γι' αὐτό !..

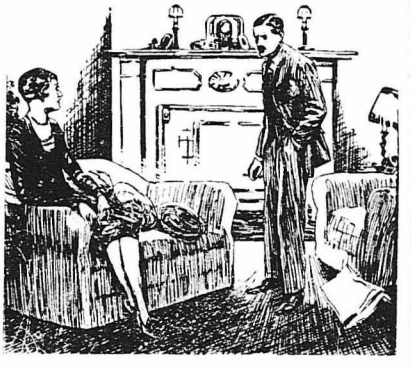

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε ὁ Παῦλος...

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε μὲ ὁρμή, μὲ πάθος. Ὁ Παῦλος ἦταν συγκινημένος περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἔδειχνε. Ἔσφιξε τρυφερά, τρυφερώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τὴν γυναίκα του στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ ξαφνικὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔρριξε κάποιο φῶς στὴν σκέψι του. Τοῦ ἀπεκάλυψε τὴν διαγωγὴ του ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Δὲν ἦταν πραγματικῶς ἄνθρωπος. Δὲν ἦταν ἄνδρας. Ἦταν μηχάνημα ! Ρολόϊ !..

— Ὥστε ἤμουν λοιπὸν τόσο βαρετός, τόσο ἀηδῶς μονότονος ! σκέφθηκε...

Κι' ἀπὸ αὐτὴ τὴν βραδυὰ ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ τακτική, νὰ καταργήσῃ τὴν ἀκρίβεια, τὴν κανονικότητα καὶ τὴν μεθοδικότητα στὴ ζωή του, νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι...

Λουΐ Λεὸν Μαρτὲν

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΒΛΑΧΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Χαρὰ στὴ βεργολιγερή, γιὰ τέτιον καβαλλάρη
Τὸ λεβεντόκορμο γαμπρὸ καὶ τὸν ἀσίκη !
Ἥλιος κι' ἀστραποβόλαγε στ' ὁλάσπρο του πουλάρι
Παγαίνοντας καμαρωτὸς ἀνάμεσα στὸ ψίκι !

Καὶ μοῦλες χαλκοκούδουνες κι' ἄτια ποὺ χλιμιντρίζανε,
Λαγοῦτα, σπάρα, καὶ βιολιὰ ποῦ ἀχούσαν οἱ ραχοῦλες
Κ' ἐκεῖνες ποὺ ροβόλαγαν καὶ τοὺς καλωσορίζανε
Τοῦ Τσελιγγάτου οἱ ροδομάγουλες βλαχοῦλες.

Νύμφη ποὺ σὲ στολίζανε, σὲ λούζανε, σ' ἀλλάζανε
Μὲ τὰ Γιαννιώτικα φλωριὰ καὶ μὲ στολίδια ντόπια...
Τ' ἀρνάκια σου λυπητερὰ μὲσ' στὸ μαντρὶ βελάζανε
Γιὰ τὴν κυρὰ ποὺ πάει ὁ γιὸς στὰ ξένα στανοτόπια !

Ν. Πετμεζᾶς